

РЕШЕНИЕ

№ 316

гр. София, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10092** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалба на „ИТАЛГИФТ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление и за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], Бизнес сграда 2, ет. 3 от управителя А. М. срещу Решение № ПО-94/19.10.2022 г. на Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с (ПНПОМ) с изх. №С220022-023-0002731/05.10.2022 г., издадено от Б. Х.- Т. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Твърди се в жалбата, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Иска се отмяна на решението.

Оспорващото дружество, редовно призовано се представлява в съдебно заседание от адв. Г., с пълномощно по делото. Поддържа жалбата по изложените в същата доводи и моли съда да отмени процесното решение и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Претендира разноски, представя

списък с разностите.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП – С., чрез надлежно упълномощен юрисконсулт Й., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена, представя представя писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на претендираните разности, претендира юрисконсулско възнаграждение.

Съдът след като прецени законосъобразността и обосноваването на оспорения акт с оглед разпоредбата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, както с оглед на заявените с жалбата основания, така и служебно, в изпълнение на разпоредбата на чл. 168 от АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Не се спори между страните, че със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221422002169-020-001 / 29.04.2022г., е възложена ревизия на оспорващото дружество. Преди тази ревизия е била възложена със ЗВР предходна ревизия за данъчни периоди от м.01.2015 до м. 04.2018г, м.08.2018 и от м.09.2018 до м.03.2019г със № 22220220001646-020-001/23.03.2020г, която ревизия е завършила с РА ,отменен по административен ред от ДДОДОП с решение №713/11.05.2022г, без производството да се връща за извършване на нова ревизия. След отменителното решение на ДДОДОП обезпечителните мерки, наложени през 2020г за сумата от 18865 994,80лв са отменени, като веднага е стартирало ново производство за установяване на задължения. С новата ЗВР от 29.04.2022г е възложена нова ревизия а периодите от м.03.2020г до м.09.2020г вкл..

С Искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ № Р-22221422002169-039-001/18.05.2022 г., Главен инспектор по приходите при ТД на НАП – С., в качеството си на ръководител на ревизия, възложена с горесцитираната ЗВР, е сезирала Дирекция „Събиране“, ТД – С. с искане за налагане на мерки за предварително обезпечаване на задълженията за сумата от 9417925лв. Като мотиви, поради които се налага предприемането на мерките за предварителното обезпечаване, е посочено от ревизиращите органи, че - Испанското дружество ITALGIF S.L. с VIN ESB96729496 е с невалиден VIN номер и е deregистриран от 11.06.2014г.; -

Ревизираното лице не представя писмени потвърждения от придобиващите в тристранните операции, удостоверяващи всички обстоятелства; - За „Италгифт БГ“ ЕООД е установено некоректно поведение, изразяващо се в непредставяне на всички изискани от него документи.

Посочено е, че очакваният размер на допълнително начислен ДДС за ревизирия период е ДДС главница 8 109 101,45 лева и лихва 1 308 823,50 лева.

По искането е издадено Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с изх. № С220022-023-0001490/26.05.2022 г., с което главен публичен изпълнител в ТД на НАП – С., е наложил следните обезпечителни мерки:

1. Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни

сметки, открити при доставчик на платежни услуги в:

- ТБ/доставчик на платежни услуги ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА за сумата от 9417925.00 лв.

- ТБ/доставчик на платежни услуги ТЪРГОВСКА БАНКА Д АД за сумата от 9417925.00 лв.

- ТБ/доставчик на платежни услуги БАНКА ДСК АД за сумата от 9417925.00 лв.

2. Запор върху притежаваните от лицето ценни книги:

- Всички безналични ценни книжа притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар.

Постановлението е връчено на дружеството по електронен път на 20.06.2022 г. и е обжалвано пред Директора на ТД на НАП – С. с жалба, заведена на 23.06.2022 г. Междувременно е издадена нова ЗВР № Р-22221422002169-020-002/02.08.2022г, с която е възложена ревизия отново за същите данъчни периоди от м.03 до м.09.2020г вкл. Проведено е съдебно производство по адм. Дело № 7133/2022г на АССГ 60-ти състав, по което с окончателно съдебно решение от 21.09.2022г решението на директора на ТД на НАП С. и ПНПОМ на публичния изпълнител са отменени. Жалбоподателят е поискал от публичния изпълнител отмяна на наложените обезпечителни мерки на същата дата. Като предвид обстоятелството, че ревизионното производство е било спряно със заповед от 13.09.2022г, с нова заповед от 04.10.2022г № Р 22221422002169-143-001/04.10.2022г ревизионното производство е възобновено, на дата 04.10.2022г ревизиращият орган е издал мотивирано искане за предварително обезпечаване на задължения и мотиви за налагане на ПОМ, на дата 05.10.2022г публичния изпълнител, след като вече е било налице ново искане за налагане на ПОМ е отменил наложените с предходното ПНПОМ обезпечителни мерки, след което на същата дата 05.10.2022г е издадено и оспореното понастоящем ПНПОМ № С-220022-023-0002731/05.10.2022, с което са наложени обезпечителни мерки запори на вземанията по банкови сметки в размер на 9428105,90лв. На следващата дата 06.10.2022г отново е издадена заповед за спиране на ревизионното производство № Р-22221422002169-023-002/06.10.2022г. Постановлението е връчено на дружеството по електронен път на 07.10.2022 г. и е обжалвано пред Директора на ТД на НАП – С. с жалба, заведена на 12.10.2022 г.

С оспореното в настоящото производство Решение № ПО-94/19.10.2022 г. на Директора на ТД на НАП – С. /на л. 15 – л. 19 от делото/, е оставена без уважение, като неоснователна, жалбата на дружеството срещу постановлението.

За да остави жалбата без уважение, издателят на оспореното решение е приел, че изводът на публичния изпълнител за наличие на предпоставките по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за налагане на предварителни обезпечителни мерки, е правилен и наложените обезпечителни мерки са правилно избрани предвид размера на предполагаемите задължения.

Решението е връчено на дружеството на 20.10.2022 г., а жалбата срещу решението е подадена чрез Директора на ТД на НАП – С., на 27.10.2022 г.

Установено е също, че с Решение № 713/11.05.2022г. на Директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е отменен Ревизионен акт № Р-22220220001646-091-001/17.01.2022г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221422015535-003-001/21.01.2022г. Цитираните ревизионни актове касаят задължения по ЗДДС в резултат на извършени корекции на декларираните от дружеството резултати за ревизирани периоди от м.01.2015 до м.04.2018г., м.06.2018г. и от м.09.2018г. до м.03.2019г. В представеното решение № 713/11.05.2022г на ДДОДОП пространно са обсъдени предпоставките приложението на чл.62 ал.2 от ЗДДС доसेжно тристранните операции като специфична форма на вътреобщностна доставка, като при идентични доставки на автомобили и доставчици е формиран извод за законосъобразно поведение на оспорващото дружество Италифт БГ ЕООД, посочено е че са налице изискуемите документи по чл.9 от ППЗДДС за доказване на тристранната операция, поради което и издадения на дружеството ревизионен акт е отменен, без да се връща производството за повторна ревизия. В случая макар и формално и обоснован да е извода на органите по приходи е налице ново ревизионно производство за нов данъчен период, но при абсолютно сходство на тристранните операции и на доставчиците на оспорващото дружество. Аргументацията на ръководещия екипа от ревизори е, че Италифт Г ЕООД не представя в срок изискуемите му документи. Към жалбата на дружеството обаче са представени и са приети придружителни писма с вх. № 53-00-1259/14.06.2022г и 53-00-1259-1/17.06.2022г, с което дружеството представя всички изискуеми в рамките на ревизията писмени документи. Действително вярно е, че е трудно в настоящето производство за контрол на издадения от публичния изпълнител акт да се проверят и находящите се в ревизионното производство документи, но при единствената мотивация на органите по приходите да наложат повторно обезпечителни мерки на дружество, чиито активи са били запорирани за период от 2 години, след което ревизионния акт на дружеството е отменен, започнало е ново ревизионно производство и в рамките му съд е отменил наложените обезпечителни мерки, то органите по приходите следва да посочат конкретно, а не общо кои точно изискуеми документи са поискали от оспорващия и той не им е предал в рамките на ревизията. При липса на подобна мотивация посочването общо на непредставени документи при доказателства за инкорпорирани в преписката такива не обоснова извод за добросъвестно упражняване на права.

Във връзка с горното е издадено Постановление за отмяна на наложени обезпечителни мерки № С220022-024-00210044/27.05.2022г. с което се отменят всички обезпечителни мерки – наложени с ПНОМ от 24.01.2022г., ПНПОМ от 17.09.2021г. и ПНПОМ от 29.04.2020г., поради постановяване на Решение № 713/11.05.2022г. на Директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е отменен Ревизионен акт № Р-22220220001646-091-001/17.01.2022г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221422015535-003-001/21.01.2022г.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съображения:

При извършване на служебната проверка, настоящият съдебен състав преценява, че ПНПОМ е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в ТД на НАП – С., съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако: 1. длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2. не съществува изпълнително основание и 3. ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК и чл. 195, ал. 5 от ДОПК. Така очертаната правна регламентация, предопределя и обхвата на съдебната проверка. Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Данни и доказателства за изпълнението на тази предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка, не са представени от жалбоподателя. На следващо място, доколкото в конкретния случай не са налице хипотезите на чл. 195, ал. 5 от ДОПК, а обезпечителните мерки са предварителни, тоест не се предприемат за обезпечаване на вече установени и изискуеми публични вземания и следователно не е приложимо изискването за съществуване на изпълнително основание, преценката на съда се свежда до това дали при издаването на ПНПОМ са спазени изискванията по чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Не се спори между страните относно спазването на формалните изисквания за налагането на предварителните обезпечителни мерки - налице е мотивирано искане от ревизиращ орган по приходите, отправено в хода на извършвана на жалбоподателя и неприключила ревизия.

Следва да се има предвид, че предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 от ДОПК се налагат с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които, събирането на задълженията за данъци и данъчно-осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Заради етапа на установителното производство, в който се налагат предварителните мерки, все още няма установени задължения по основание и по размер. Поради тази причина разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, изисква обезпечителните мерки да не спират и възпрепятстват дейността на ревизираните лица, поради което задължение на публичния изпълнител е да избере най-целесъобразните обезпечителни мерки, т. е. тези, които спрямо конкретната обезпечителна нужда, да не засягат права и законни интереси на субектите в по-голяма степен от необходимото за събиране на задълженията. Императивното изискване по чл. 121, ал. 3 от ДОПК е пряко проявление на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК, за който

администрацията следва да следи винаги, когато законът ѝ дава възможност да избере дали да упражни или не, дадено свое правомощие.

В тази връзка съдът намира за основателни твърденията на жалбоподателя за необоснованост на постановлението за налагане на обезпечителните мерки и потвърждаващото го решение на Директора на ТД на НАП. Предприемането на предварителните обезпечителни мерки, законът свързва с наличието на определен риск за събиране на бъдещото вземане. Въз основа на този риск е дефинирана и целта на мерките – за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Налагането на предварителни обезпечителните мерки е въпрос на оперативна самостоятелност, както на ревизиращия орган, който въз основа на събраните факти и данни в хода на ревизията, преценява дали да отправи искане за налагането им, така и на публичния изпълнител, който от своя страна не е длъжен да уважи отправеното искане, а следва да извърши самостоятелна преценка дали без налагането на мерките, събирането на задълженията за данъци ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Изводът на публичния изпълнител следва да се основава на анализ на конкретно посочени факти и данни, така че да може да бъде извършена преценка дали са изпълнени изискванията на закона /чл. 169 от АПК/ и спазен ли е принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

По делото не са представени доказателства, които да обосновават извода, че без налагането на предварителните обезпечителни мерки ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение. Нещо повече, дружеството извършва реална икономическа дейност и е реален икономически субект, който до момента няма установени и непогасени публични задължения, което се подкрепя безспорно от събраните доказателства по делото. Извода се налага и от представеното към административната преписка Решение № 713/11.05.2022г. на директора на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е отменен Ревизионен акт № Р-22220220001646-091-001/17.01.2022г., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт № П-22221422015535-003-001/21.01.2022г.

В процесния случай съдът намира, че в постановлението липсват изложени конкретни мотиви, които да правят обосноваването на извода, че без налагането на предварителните обезпечителни мерки ще се затрудни събирането на предполагаемото публично задължение.

Безспорно е, че по отношение размера на предполагаемите задължения, публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия орган. В настоящия случай, размерът на предполагаемото публично вземане е голям, което е и практически основният мотив за налагането на обезпечителните мерки. Този размер на публичното задължение, действително предпоставя наличието на по-висок риск за неговото събиране, но това не може да бъде единствено основание за налагането на предварителните обезпечителни мерки, ако изводът за невъзможност или затруднено събиране на публичните вземания,

не се подкрепя и от други факти и доказателства - такива, които се извличат от естеството, характера и продължителността на търговската дейност на ревизираното лице, неговото общо финансово и имуществено състояние, фискална история, в това число резултати от ревизии и проверки, наличието на други непогасени публични задължения, конкретни негови действия – например такива, които могат да се определят като препятстване на проверки, укриване на данни, извършено след възлагане на ревизията разпореждане с активи и др., въз основа на които да се направи обоснован извод, че без налагането на обезпечителните мерки, събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено. Подобни конкретни факти и данни в случая не са посочени нито в искането на ревизиращия орган, нито в ПНПОМ, нито в решението на Директора на ТД на НАП. Липсата на такава информация препятства, както съдебната проверка относно обосноваността на изводите на публичния изпълнител, че съществува риск от събирането на предполагаемото вземане, така и проверката относно спазването на принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че потвърденото с оспореното решение постановление, не е мотивирано, като в същото дори не са изложени твърдения относно това, че мерките се налагат за предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на което събирането на задължения за данъци ще бъде невъзможно или значително затруднено. Посочените в процесното решение мотиви са бланкетни и без никаква конкретика, за да може да се направи обоснован извод, че с налагането на обезпечителните мерки, събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено.

Безспорно е, че с оглед вида на наложените обезпечителни мерки – Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА , ТЪРГОВСКА БАНКА Д АД и БАНКА ДСК АД, налагането им ще възпрепятства и затрудни търговската му дейност и на практика ще лиши дружеството от възможността да осъществява стопанска дейност. Както бе казано по-горе, липсва каквото и да е позоваване на конкретни факти и данни, въз основа на които да може да се направи обоснован извод, че без налагането на обезпечителните мерки, събирането на вземанията, произтичащи от ревизията, ще бъде невъзможно или сериозно затруднено.

В тежест на органа по приходите е да докаже наличието на обезпечителна нужда за налагане на предварителните обезпечителни мерки, т.е че без тях няма да може или ще се затрудни събирането на задължението към НАП. В случая съдът намира, че по делото не се доказва от страна на ответника наличието на предпоставките по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за налагане на предварителните обезпечителни мерки. В хода на съдебното производство не

се представиха доказателства, които безспорно да подкрепят изводите на решаващият орган, както и на данъчния орган издал процесното постановление. Това води до краен извод за незаконосъобразност на процесното решение на директора на ТД на НАП С. и потвърденото с него ПНПОМ, налагаща тяхната отмяна.

Съда следва да отбележи, че разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК поставя изисквания за допускане на обезпечението - наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане, следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Този принцип изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Запорирайки всички банкови сметки на дружеството, то е лишено на практика от участие в гражданския оборот и това сериозно възпрепятства дейността му, което е недопустимо по аргумент от чл.121, ал.3 ДОПК.

В заключение в конкретния случай изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно не е мотивиран и обоснован по никакъв начин – както в ПНПОМ, така и в потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. Не е изследван факта, че дружеството има сключени договори, на каква стойност са същите и вземанията по тях биха ли могли да служат за обезпечение. Предварителното обезпечение следва да се прилага само при констатирана и обоснована опасност, че изпълнението на очакваните по размер задължения ще бъде сериозно затруднено или осуетено, а конкретни фактически твърдения за последната не са посочени.

Не е налице обосноваване на посочения в искането и впоследствие и в постановлението предполагаем размер на задълженията, който да обоснове размера на наложените обезпечителните мерки, което препятства да се провери изискването на чл.195, ал.7 ДОПК за съответствие между обезпечението на държавното вземане с подлежащите на установяване данъци, по реда на ал.5 на същата разпоредба, към която препраща нормата

на чл.121, ал.2 ДОПК.

В тази насока следва да се посочи, че хронологията на действията на органите по приходите не е в съответствие с изискването на принципа за върховенство на закона. Концепцията за “върховенство на закона” не е лесно да бъде формулирана, може да се каже, че тя служи за постигането на поне две важни цели, които биха могли да се обобщят като **ясна информация и юридическа отговорност**. Първата цел изисква държавата да установи ясно определена сфера на свобода, в която всяко лице да може да достигне до своя собствена представа за най-добрия начин, по който да живее живота си, и да следва тази представа. В границите на тази така очертана зона, гражданите трябва да разполагат с ясна информация за това кога и по какъв начин държавата може да се намеси в техния живот. Юридическата отговорност изисква всяко упражняване на правомощия от страна на държавните органи да произтича от съществуваща система от повелителни правни норми. Тези, които упражняват държавни правомощия, са отговорни не само пред собственото си чувство за обществен дълг, но и пред системата от норми, която едновременно поражда и ограничава техните правомощия. Накрая, ако възникне спор между един индивид и държавата, той трябва да бъде решен от независим и безпристрастен трибунал на базата на справедлив процес. Посоченото по-горе е напълно валидно с оглед на постоянния стремеж на съвременното демократично общество да усъвършенства и мултиплицира основните права на човека, да ги въплътява в международно-правни актове със задължителна сила и обвързаност за подписалите ги страни и едновременно желание на Държавата чрез своите органи, целейки да постигне поставените пред нея социални, икономически и политически задачи, да се стреми да ограничава тези основни права. Пряка последица от всичко това е необходимостта от разглеждане и справедливо разрешаване на възникналия спор пред независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона, при публично разглеждане на спора и при равенство на средствата, като всеки да има правото да защити своята позиция, когато са накърнени негови граждански интереси, или когато му е повдигнато наказателно обвинение чрез достъп до съд и в разумен срок да бъде постановено решение по отношение на съществуващия спор, изградено върху принципа на върховенство на закона. В конкретния случай е проведено съдебно производство по адм. Дело № 7133/2022г на АССГ 60-ти състав, по което с окончателно съдебно решение от 21.09.2022г решението на директора на ТД на НАП С. и ПНПОМ на публичния изпълнител са отменени. Това съдебно решение на основание чл.177 ал.1 АПК вр. § 2 от ДР на АПК е задължително за страните в производството, в това число и за публичния изпълнител, чийто акт е окончателно отменен. Жалбоподателят е поискал от публичния изпълнител отмяна на наложените обезпечителни мерки на същата дата. Органите по приходите са взели предвид обстоятелството, че ревизионното производство е било спряно със заповед от 13.09.2022г, и с нова заповед от 04.10.2022г № Р 22221422002169-143-001/04.10.2022г ревизионното производство е възобновено, на дата 04.10.2022г ревизиращият орган е издал мотивирано искане за предварително обезпечаване на

задължения и мотиви за налагане на ПОМ/ т.е преди фактически публичният изпълнител да е отменил вече юридически отменените мерки от съда/ ,на дата 05.10.2022г публичния изпълнител,след като вече е било налице ново искане за налагане на ПОМ е отменил наложените с предходното ПНПОМ обезпечителни мерки,след което на същата дата 05.10.2022г е издадено и оспореното понастоящем ПНПОМ № С-220022-023-0002731/05.10.2022,с което са наложени обезпечителни мерки запори на вземанията по банкови сметки в размер на 9428105,90лв .На следващата дата 06.10.2022г отново е издадена заповед за спиране на ревизионното производство № Р-22221422002169-023-002/06.10.2022г.Теи действия на органите по приходите ясно показват,че тяхната цел в това ревизионно производство,което само по себе си е сложно и изисква събирането на доказателства по реда на административния обмен на документи между данъчните администратции в държавите членки на ЕС,не е била да обезпечат евентуалните вземания на фиска,а друга,различна от законопредвидената цел.При наличието на отменително решение на ДДОДОП засходни тристранни операции и доставки,при наличието на съдебен акт,с който предходните обезпечителни мерки са отменени,възобновяването на производството,мотивираното искане за нови обезпечителни мерки и отмяната на старите,последвани от налагането на нови обезпечителни мерки говори за съгласуваност на действията на приходната администрация,която не е в съответствие с изискването на чл.47 от ХОПЕС и чл.41 ХОПЕС,регламентиращи правото на ефективно вътрешно правно средство за защита и на добра администрация.

Гореизложените обстоятелства, липсата на мотиви в двата акта и изводите, основани на неизяснена фактическа обстановка, обосновават извод за недоказана обезпечителна нужда и нарушаване на принципа на съразмерност по чл.6 от АПК, което налага отмяна на решението на директора на ТД на НАП - С. и на потвърденото с него ПНПОМ.

С оглед изхода на спора,претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна. По делото е направено възражение за прекомерност от страна на ответника. Тъй като по силата на чл.161 от ДОПК се присъжда възнаграждение само за един адвокат, то възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела без определен материален интерес е 500 лева. От друга страна по делото е на лице и материален интерес, обусловен от блокирането на значителни суми и невъзможността на дружеството да оперира с тях, което значително затруднява дейността му. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е в размер на 2500 лева и същото не е прекомерно.В тази насока следва да се съобрази,че предметът на съдебна проверка е Решението на Директор ТД на НАП-С. и ПНПОМ, като актовете са два, на лице е активно процесуално представителство по делото, представени са доказателства, като е осъществена защита в съдебно заседание.Като се съобрази обстоятелството,че спорът стига за втори път до съдебната

инстанция,след като с окончателно съдебно решение от 21.09.2022г предходното ПНПОМ е било отменено и са наложени нови обезпечителни мерки без да е налице промяна в обстоятелствата,то съдът намира,че не следва да намалява поради прекомерност заплатеното от страната адвокатско възнаграждение.Същото,ведно с платената държавна такса формират общия размер на разноските от 2550лв,които следва да се заплатят от ответника.

По изложените съображения и на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК, Административен съд София - град, III-то отделение, 13 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ИТАЛГИФТ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление и за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], Бизнес сграда 2, ет. 3 от управителя А. М. Решение № ПО-94/19.10.2022 г. на Директора на ТД на НАП – С., както и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с (ПНПОМ) с изх. №С220022-023-0002731/05.10.2022 г., издадено от Б. Х.- Т. на длъжност главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати на „ИТАЛГИФТ БГ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес на управление и за кореспонденция: [населено място],[жк], [улица], Бизнес сграда 2, ет. 3 от управителя А. М. сумата от 2550 лв. разноски в производството, представляващи направените по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението, на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: